

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXVI. — Wydana i rozesłana dnia 12. grudnia 1902.

Treść: (№ 226—228.) 226. Rozporządzenie, dotyczące wcielenia gminy Lužna do okręgu Sądu powiatowego wsetińskiego w Morawach. — 227. Rozporządzenie, zawierające zmianę przepisu o wywozie piwa za linię cłową za zwrotem podatku. — 228. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia przedaźni sądowej w Krakowie.

226.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 1. grudnia 1902, dotyczące wcielenia gminy Lužna do okręgu Sądu powiatowego wsetińskiego w Morawach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, względnie ustawy z dnia 26. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 62, wylacza się gminę Lužna z okręgu Sądu powiatowego Velašské Klobouky i Sądu obwodowego w Węgierskiem Hradyszczu i wciela ją do okręgu Sądu powiatowego wsetińskiego i Sądu obwodowego w Nowym Iczynie.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać dnia 1. stycznia 1903.

Koerber r. w.

227.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 9. grudnia 1902,

zawierające zmianę przepisu o wywozie piwa za linię cłową za zwrotem podatku.

W porozumieniu z królewskiem węgierskiem Ministerstwem skarbu znosi się przepis ustępu 2go części 3. II załącznika A do §u 12go przepisu wykonawczego o opodatkowaniu piwa (rozporządzenie Ministerstwa skarbu z 21. lipca 1899 [L. 40378, Dz. rozp. Nr. 148] Dz. u. p. Nr. 129) i zastępuje poniższemi zarządzeniami:

„Tę przeciętną zawartość ekstraktu obliczać należy w następujący sposób:

a) Jeżeli urzędowy pomiar warek, które mają być obliczone, nastąpił w chłodniku, natenczas podzielić należy łączną ilość hektolitrowych stopni ekstraktu, wytworzonych według urzędowego stwierdzenia w ostatnich sześciu miesiącach przed wywozem, przez łączną ilość hektolitrowych brzezki piwnej, którą przy urzędowym pomiarze tychże warek skonstatowano. Iloraz stanowi szukaną przeciętną zawartość ekstraktu.

Ułamki jednego stopnia na cukromierzu, wynoszące mniej aniżeli jedną dziesiątą stopnia, należy tak w niniejszym wypadku jak i w wypadkach b) i c) w ilorazie pominąć.

b) Jeżeli urzędowy pomiar warek, które mają być obliczone, nastąpił z użyciem przyrządu kontrolnego do mierzenia brzezki piwnej, wówczas, ze względu na to, że wynik powyższego pomiaru tylko w hektolitrowych stopniach ekstraktu jest wyrażony, należy przedewszystkiem obliczyć ilość hektolitrowych wyrobionej brzezki piwnej dla normalnej temperatury $+ 14^{\circ}$ R. i to dla każdej warki z osobna. W tym celu podzielić należy wykrytą przy urzędowym pomiarze ilość hektolitrowych stopni ekstraktu wyrobionej brzezki piwnej przez liczbę użytą w ten sposób, że się do liczby, oznaczającej zawartość ekstraktu w próbie brzezki piwnej, stwierdzoną przy urzędowym pomiarze, dodaje liczbę w następującej tabeli oznaczoną.

Iloraz, który oblicza się tylko do dwóch miejsc dziesiętnych, jest szukaną ilością, wyrażoną w hektolitrach.

Stwierdzona zawartość ekstraktu próby brzezki piwnej w stopniach cukromierza	Dodatek w stopniach cukromierza
7 do 7·99	0·6
8 „ 8·99	0·6
9 „ 9·99	0·7
10 „ 10·99	0·8
11 „ 11·99	0·9
12 „ 12·99	1·0
13 „ 13·99	1·1
14 „ 14·99	1·1
15 „ 15·99	1·2
16 „ 16·99	1·3
17 „ 17·99	1·4
18 „ 18·99	1·5
19 „ 19·99	1·5
20 „ 20·99	1·6
21 „ 21·99	1·7
22 i wyżej	1·8

(I tak na przykład: jeżeli w pewnej warce kontrolny przyrząd do mierzenia stwierdza 1250 hektolitrowych stopni ekstraktu, a — co do zawartości ekstraktu próby brzezki piwnej — 11·35 stopni cukromierza, wypada rachunek następująco:

$$1250 : (11 \cdot 35 + 0 \cdot 9) = 1250 : 12 \cdot 25 = 102 \cdot 04$$

czyli obliczona ilość hektolitrowych wynosi 102·04.)

Ogólna suma hektolitrowych stopni ekstraktu wyrobionych według urzędowego stwierdzenia w ostatnich sześciu miesiącach przed wywozem, podzielona przez sumę oznaczającą ilość hektolitrowych w powyższy sposób obliczoną, daje żadaną przeciętną zawartość ekstraktu.

- c) Jeżeli urzędowego pomiaru warek, które mają być obliczone, dokonano częścią w chłodniku, częścią za pomocą kontrolnego przyrządu do mierzenia brzezki piwnej, należy ilość hektolitrowych w warkach odmierzonych przyrządem kontrolnym obliczyć w sposób pod lit. b) podany, uzyskaną zaś sumę dodać do sumy hektolitrowych tych warek, które w chłodniku odmierzono. Przez tak uzyskaną liczbę podzielić należy ogólną sumę hektolitrowych stopni ekstraktu, wyrobionych według urzędowego stwierdzenia w ostatnich sześciu miesiącach przed wywozem; iloraz stanowi żadaną przeciętną zawartość ekstraktu.“

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Böhm r. w.

228.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 10. grudnia 1902,

dotyczące ustanowienia przedadni sądowej w Krakowie.

Na zasadzie artykułu XLI. ustawy wprowadzającej Ordynację egzekucyjną (ustawa z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78), rozporządza się w myśl §§ów 274, ust. 2 i 280, ust. 3 Ordynacji egzekucyjnej, co następuje:

Ustanowienie przedadni sądowej i jej zakres działania.

§. 1.

Do sprzedaży ruchomości fizycznych sądownie zajętych, znajdujących się na obszarze gminy miasta Krakowa, ustanawia się publiczny lokal licytacyjny (przedznię sądową).

Przedznię sądowa podlega kierownictwu i pieczy c. k. Sądu powiatowego dla spraw cywilnych w Krakowie.

Służbę i tok czynności w przedznię normuje instrukcja zatwierdzona przez Ministerstwo sprawiedliwości.

§. 2.

Ruchomości fizyczne sądownie zajęte a znajdujące się na obszarze należących do okręgu c. k. sądu powiatowego dla spraw cywilnych w Krakowie gmin Grzegórzki, Półwieś zwierzynieckie, Zwierzyniec, Czarna wieś, Nowa wieś, Łobzów, Krowodrza, Prądnik czerwony i Prądnik biały można w przedznię sprzedawać:

1. jeżeli sprzedaży w przedznię domaga się wierzyciel egzekwujący lub dłużnik, albo

2. jeżeli jest nadzieja, że za przedmioty te przy sprzedaży w przedznię bez nadzwyczajnego wzmoczenia się kosztów wyższą uzyska się cenę niż gdyby je zlicytowano w miejscu, gdzie się znajdują.

Stronę, która wniosek postawiła (ust. 1), może sąd wezwać do złożenia odpowiedniej zaliczki dla zabezpieczenia kosztów transportu do przedznię i ewentualnie z powrotem.

§. 3.

W przedznię można nadto sprzedawać:

1. ruchomości fizyczne, znajdujące się na obszarze gminy miasta Krakowa, które należą do masy konkursowej, jeżeli postępowanie konkursowe

toczy się w sądzie tutejszo-krajowym a sprzedaż ma się odbyć sposobem przepisany w postępowaniu egzekucyjnym (§§. 142, 145 ust. konkurs.);

2. ruchomości fizyczne, znajdujące się na obszarze gminy miasta Krakowa, których sprzedaż sądowa nastąpić ma po myśli §§ów 145 do 148 i §u 269 cesarskiego patentu z 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, jeżeli tego żąda sąd spadkowy lub komisarz sądowy, któremu sprzedaż poruczono;

3. sądownie zajęte ruchomości fizyczne, nadsyłane c. k. Sądowi powiatowemu w Krakowie w celu sprzedania przez licytację lub z wolnej ręki (§§. 268 i 274 O. e. i §§. 390 i 393 reg.).

§. 4.

Od przyjęcia i sprzedaży w przedaźni sądowej wyłączone są:

- a) przedmioty zapalne i łatwo wybuchające;
- b) przedmioty pochodzące z mieszkań, w których panują lub panowały choroby zakaźne, dopóki mieszkania te nie przejdą przepisanej dezynfekcy;
- c) zanieczyszczone lub robactwem obsiadłe przedmioty, dopóki nie zostaną wyczyszczone;
- d) przedmioty, do których pomieszczenia, choćby tylko częściowego, lokal przedaźni nie wystarcza (np. wielkie składy towarów, większe maszyny itp.);
- e) przedmioty ulegające rychłemu zepsuciu i z reguły żywe zwierzęta.

Sprzedaż w przedaźni sądowej.

§. 5.

Czy sprzedaż ma odbyć się w przedaźni sądowej, o tem stanowi Sąd egzekucyjny (c. k. Sąd powiatowy dla spraw cywilnych w Krakowie, §§. 272, ustęp 1, 274 i 289 Ord. egz.). Z zastrzeżeniem wyjątków wynikających z §§ów 2, l. 1 i 3, l. 2, sprzedaż w przedaźni może być zarządzona z urzędu lub na wniosek strony.

Co do sprzętów domowych i wszelkich takich rzeczy, których wartość jest nader mała w stosunku do kosztów, jakich wymagałby transport do przedaźni i ewentualny zwrot, sprzedaż w przedaźni można zarządzić tylko w takim razie, jeżeli przedstawienie i odstawa skutecznie się dadzą przy sposobności transportu innych przedmiotów — bez kosztów lub kosztem nieznacznym (§. 281 Ord. egz.).

§. 6.

W przedaźni odbywa się sprzedaż przez licytację. Licytacja odbywać się może według mas egzekucyjnych (konkursowych) lub według grup przedmiotów, tak, że przedmioty tego samego rodzaju, należące do rozmaitych mas, można licytować równocześnie, lecz każdy z osobna. W tym ostatnim przypadku co do każdej masy spisać należy osobny protokół.

Do licytowania pewnych grup przedmiotów tego samego rodzaju można z góry wyznaczyć poszczególne dni każdego tygodnia lub miesiąca.

§. 7.

Wyznaczając termin licytacji, można zamiast godziny rozpoczęcia podać przeciąg czasu, w którym licytacja ma się odbyć, na przykład: we czwartek dnia 7. czerwca 1902 między godziną 9. a 12. przedpołudniem sprzedane będą w drodze licytacji itd.

§. 8.

Przedmioty, za które na licytacji w przedaźni nie ofiarowano kwoty dorównywającej cenie wywołania, można w przedaźni sprzedać z wolnej ręki, jeżeli jest nadzieja, że się uzyska przy takiej sprzedaży cenę wyższą niż kwota ofiarowana przy licytacji (§. 280, ust. 2 i 3 Ord. egz.). Nie stanowi przytem różnicy, czy najwyższa cena za przedmiot taki przy licytacji ofiarowana najniższej dopuszczalnej granicy (§. 277 Ord. egz.) dosięgła, czy też jest od niej niższą. W razie sprzedaży z wolnej ręki nie wolno sprzedać rzeczy poniżej połowy wartości szacunkowej; gdy zaś najwyższa cena przy licytacji ofiarowana przenosi połowę wartości szacunkowej, nie wolno jej sprzedać poniżej tej ceny ofiarowanej.

Zarządzając sprzedaż w przedaźni, winien Sąd egzekucyjny orzec na wniosek strony lub z urzędu, czy w danym razie w myśl pierwszego ustępu przedmioty należy w przedaźni z wolnej ręki sprzedać. Na wniosek strony można orzeczenie to wydać i później; wniosek taki podać jednak należy do Sądu egzekucyjnego najpóźniej w przededniu licytacji.

Zezwalając na sprzedaż z wolnej ręki w przedaźni, winien Sąd egzekucyjny oznaczyć zawsze cenę, poniżej której przybicie tych przedmiotów przy licytacji nastąpić nie może.

§. 9.

Co do przedmiotów, w celu sprzedaży c. k. Sądowi powiatowemu dla spraw cywilnych w Krakowie nadsyłanych i w przedaźni sprzedawanych

(§. 3, l. 3), obowiązują przepisy §u 268 Ord. egz. Przepis §u 8, ustępu 1 niniejszego rozporządzenia, dotyczący ceny sprzedaży, nie ma zastosowania do tego rodzaju sprzedaży z wolnej ręki.

§ 10.

Czas, przez który przedmioty dostawione do przedaźni w celu sprzedaży z wolnej ręki pozostać w niej mogą, oznaczy peryodycznie na pewien okres czasu z góry i do publicznej poda wiadomości Sąd powiatowy dla spraw cywilnych w Krakowie, z uwzględnieniem stanu czynności i wolnego miejsca w przedaźni. Z reguły nie może termin do sprzedaży z wolnej ręki przekraczać dni 14. Sąd powiatowy dla spraw cywilnych w Krakowie może jednak w poszczególnym przypadku, przy sprzedaży z wolnej ręki, ograniczyć powyższy ogólny czas przechowania do krótszego terminu, jeżeli tego wymagają rodzaj przedmiotu lub inne względy rzeczowe.

§ 11.

Tak licytacje jak i sprzedaż z wolnej ręki odbywają się w przedaźni tylko w dniu powszednie.

§ 12.

Przedmioty, przeznaczone na sprzedaż, dostawić należy do przedaźni z reguły na trzy, najpóźniej zaś na dwa dni przed dniem licytacji. Kosztowności i inne wartościowe rzeczy, przechowane w kancelarii sądowej lub w urzędzie depozytowym, dostawić należy do przedaźni z reguły dopiero w samym dniu licytacji.

Przedmioty, skądinąd nadesłane, które ma się w przedaźni z wolnej ręki sprzedać, dostawić należy do niej bezzwłocznie.

§ 13.

W celu dostawienia i oddania do przedaźni odbiera przedmioty organ wykonawczy.

Przeniesienie do przedaźni w celu sprzedaży nie jest identyczne z wdrożeniem egzekucyjnego przechowania (§. 259 Ord. egz.); nie należy przeto wniosku o sprzedanie w przedaźni uważać za wniosek o egzekucyjne przechowanie połączony z wnioskiem o sprzedaż.

§ 14.

Zarządzając sprzedaż w przedaźni (§. 5, ust. 1) orzec należy, że organ wykonawczy zabierze zajęte przedmioty w czasie w §ie 12ym określonym w celu ich sprzedania i odstawi do przedaźni.

Późniejszy wniosek o zaniechanie przeniesienia przedmiotów do przedaźni wtedy tylko wolno uwzględnić, jeżeli się równocześnie postępowanie sprzedażne lub egzekucję zastanawia lub odracza.

Oglądanie przedmiotów w przedaźni umieszczonych.

§. 15.

Przedmioty, umieszczone w przedaźni, wolno mającym chęć kupna oglądać w ogłoszonych godzinach urzędowych.

Koszta transportu i przechowania. Ubezpieczenie.

§. 16.

Koszta transportu ponosi na razie państwo a interesowani obowiązani są zwrócić je według taryfy przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej.

Aż do dalszego zarządzenia nie są strony obowiązane zwracać dalszych kosztów, jakie państwo ponosi przez przechowywanie i sprzedaż przedmiotów w przedaźni.

Odpowiedzialność za przedmioty do sprzedaży w przedaźni przeznaczone spoczywa na państwie od chwili objęcia ich w celu transportu.

Przedmioty, umieszczone w przedaźni, muszą być ubezpieczone od ognia; można je według potrzeby także od włamania i kradzieży ubezpieczyć.

Zwrot kosztów transportu.

§. 17.

Koszta transportu (§. 16) stanowią część integralną kosztów sądowej sprzedaży i mają po myśli §u 286, ust. 2 Ord. egz. (§. 288 Ord. egz.) pokrycie w cenie przy sprzedaży uzyskanej.

W razie wstrzymania egzekucji lub postępowania sprzedażnego należy kosztu transportu ściągnąć od egzekwującego wierzyciela. Jeżeli sprzedaż kilku popiera wierzycieli, natenczas ponoszą oni kosztu w stosunku swych wierzytelności, znajdujących pokrycie.

Przy obliczeniu tych kosztów uwzględnia się wierzytelności, znajdujące pokrycie, tylko do sumy dziesięciu koron lub wielokrotności dziesięciu koron, zaokrąglając ją przytem do najbliższej wyższej wielokrotności. Wierzytelności poniżej dziesięciu koron nie uwzględnia się zupełnie. Oblicza się, dodając kapitał, odsetki i kosztu.

§. 18.

Kosztu transportu, nie wyrównane przez potrącenie z ceny przy sprzedaży uzyskanej, ściągnąć należy w sposób przepisany dla ściągnięcia kosztów komisji sądowych.

Składowe od przedmiotów, niepodjętych przez nabywcę.

§. 19.

Nabywca obowiązany jest przedmioty kupione, bez różnicy, czy je przy licytacji czy z wolnej ręki nabył, podjąć natychmiast lub najpóźniej w dzień po licytacji, względnie po sprzedaży. Od przedmiotów, których w czasie właściwym nie podjął, winien nabywca opłacać składowe od początku drugiego dnia po licytacji, względnie po sprzedaży. Z tą chwilą ustaje odpowiedzialność państwa za przedmiot nabyty (§. 16, ustęp 3). Ponadto ma Sąd egzekucyjny prawo oddać te przedmioty trzeciej osobie w przechowanie na koszt i niebezpieczeństwo nabywcy.

Wysokość składowego oznacza taryfa zatwierdzona przez Ministerstwo sprawiedliwości.

Odstawa przedmiotów niesprzedanych.

§. 20.

Przedmioty, których nie sprzedano ani na licytacji, ani z wolnej ręki w terminie do tego wyznaczonym, zwrócić należy dłużnikowi (przechowawcy).

Odstawę zarządza się i skutecznia z urzędu.

Koszta odstawy zapłacić ma wierzyciel egzekwujący (§. 17, ustęp 2 i 3).

Z skutecznieniem zwrotu ustaje odpowiedzialność państwa (§. 16, ustęp 3).

Przechowanie w przedażni (przechowanie dobrowolne).

§. 21.

O ile miejsce wolne na to wystarczy, można oddawać do przedażni zajęte sądownie ruchomości w celu uzyskania sądowego ich przechowania. Do takiego przechowania stosują się przepisy §u 259 Ord. egz.; przechowanie w przedażni to samo ma znaczenie co przechowanie w zakładzie stojącym pod publicznym nadzorem.

Wyłączone od przyjęcia w przechowanie w przedażni są przedmioty wymienione w §ie 4ym.

Przez jaki najdłuższy dopuszczalny przeciąg czasu trwać może to przechowanie, oznaczy peryo-

dycznie na pewien okres czasu z góry i do publicznej poda wiadomości Sąd powiatowy dla spraw cywilnych w Krakowie, biorąc wzgląd na przestrzeń wolnego miejsca w przedażni. W wyjątkowych przypadkach może Sąd na wniosek strony z ważnych powodów przedłużyć trwanie przechowania.

Za przechowanie takie uiszcza się opłata. Wysokość opłaty stosuje się do taryfy zatwierdzonej przez Ministerstwo sprawiedliwości. Pod względem ściągania i prawa pierwszeństwa tych opłat obowiązują przepisy §§ów 17 i 18 niniejszego rozporządzenia.

Należności za przechowanie, uchylone przed licytacją, ściągnąć należy od egzekwującego wierzyciela po myśli §u 18go niniejszego rozporządzenia (§. 259 Ord. egz.).

Pod względem kosztów dostawy (odstawy) tych przedmiotów do przedażni, stosują się analogicznie przepisy §§. 16, ustęp 1, 17, 18 i 20 niniejszego rozporządzenia.

Postanowienia szczególne o dobrowolnej licytacji w przedażni.

§. 22.

Zabranie i dostawa (odstawa) przedmiotów wymienionych w §ie 3, l. 2 do przedażni, przeprowadzenie licytacji, jak niemniej przyjęcie i użycie kwoty za nie uzyskanej należy do komisarza sądowego, któremu poruczono przeprowadzenie licytacji.

Dostawa (odstawa) skutecznia się na koszt i niebezpieczeństwo stron interesowanych. Odpowiedzialność za przedmioty do przedażni przyjęte ponosi państwo od chwili oddania ich do przedażni. Obowiązują w tym względzie przepisy §u 19go.

Początek mocy obowiązującej.

§. 23.

Otwarcie przedażni sądowej w Krakowie nastąpić ma w dniu 1. stycznia 1903 w Krakowie, przy ulicy św. Jana l. 3.

Moc obowiązująca przepisów w niniejszym rozporządzeniu zawartych rozpoczyna się z dniem ich ogłoszenia.

Koerber r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse 1. 26 także w roku 1903 w języku **niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.**

Prenumerata na cały **rocznik 1903** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse 1. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniędzy, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający odrazu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płać:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 40 K
" " 1859 " 1868 " . . . 24 "	" " 1889 " 1898 " . . . 60 "
" " 1869 " 1878 " . . . 32 "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . . 180 K	
Za dziesięciolecia 1870 " 1899 " . . . 120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . . 60 K
" " 1880 " 1889 " . . . 40 "	
Za dziesięciolecia 1870 do 1899 włącznie . . . 120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1867 za . . . 4 K — h	Rocznik 1885 za . . . 3 K 60 h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1868 " . . . 4 " — "	" 1886 " . . . 4 " 60 "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1869 " . . . 6 " — "	" 1887 " . . . 5 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1888 " . . . 8 " 40 "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1889 " . . . 6 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1860 " . . . 3 " 40 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1884 " . . . 5 " — "	

Cena sprzedaży rocznika 1902 podana będzie do wiadomości w pierwszych dniach stycznia 1903.

Roczniki wydań w **innych siedmiu językach** od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które **zagięły** lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III, Rennweg 1. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.